

Bylo nebylo, nedávno tomu. Všechno se odehrálo jednoho nevinného večera, kdy holčička Natálka, která už ležela v postýlce, slyšela, jak se rodí nová pohádka.

„A o kom ta pohádka vlastně bude?“

„No,“ potáhnu významně z nezapálené dýmky. Nezapálené proto, protože před dětmi se nekouří. „Ty staré pohádky už poslouchat nechceš, a tak to bude pohádka nová. Bude to pohádka o Šídlovi a Teplomilovi.“

„Jé, to je fajn,“ tleskala Natálka nadšeně.

„Ano, myslel jsem si to.“

„A jak ti dva vypadají?“ zvědavě se ptala.

„Klid, všechno se brzy dozvíš, začínám totiž vyprávět.“

Once upon a time, not too long ago... it all happened one innocent evening when a little girl called Nataly who was already lying in her bed, saw and heard a new fairytale come into life.

„What will the story be about?“

„Well,“ I said as I meaningfully puffed the smoke out of an unlit pipe. It was unlit because you are not supposed to smoke in front of children. „You don't like these old fairytales, so it will be a new story. Story about Fidget and Pokey.“

„Wow, that's great!“ Nataly applauded excitedly.

„Yeah, I thought so.“

„And what do they look like?“ Nataly asked with curiosity.

„Just relax, you'll hear all about it, I'm starting to tell the story now.“

*V té době,
avšak na
jiném místě...*

*At the same time,
somewhere
else...*

„A kdybys náhodou uprostřed vyprávění usnula, dopovím ti to zítra, nemusíš se bát.“

„To já neusnu, tati.“

To ti tedy takhle jednou nejednou žila byla bytůstka jménem Teplomil. Vznášela se na palouku u lesa asi dvacet dva a půl centimetru vysoko, usmívala se na červánky, které ji hřály a rozechvívaly v ní všechny smysly i nesmysly, rozseté po celém širém těle.

A jak se Teplomil narodil? Jednoho krásného dne se odněkud odpařil, potom se vznesl a už zůstal viset.

Díky tomu nepotřeboval nohy. Měl jenom dvě baculaté ručičky. Na dobráckém obličejí mu zářila dvě očka, nos rozplácly mezi nimi jak knoflík. Brady měl Teplomil hnedle tři. A uši všude po celém těle. Díky tomu dobře slyšel.

„And if you'll fall asleep in the middle of the story, I will tell you rest of it tomorrow, don't worry.“

„I'm not going to sleep, daddy.“

Once, all of a sudden there was a little creature called Pokey. It hovered above a meadow near the forest about 14 and a half inches in the air, smiling at the evening red sky. It kept him warm and made all his senses and nonsenses that were spread all over his body vibrate with life.

And how was Pokey born? One beautiful day out of the blue he just evaporated from somewhere, then drifted into the air and just stayed there.

That's why he didn't need feet. All he had were two little plump hands, two eyes were shining in his good humored face. His nose was flattened out in the middle of them like a button. Pokey had three chins all together and ears all over his body, so that he could hear well.

This strange creature sighed with despair one day in the early summer: „Well kid, what do you actually know about the world? It's no fun anymore just hovering above your meadow. Go and see the world! Learn something, see something, experience something you can talk about when you come back home.“

So in this way, he spoke to himself, and decided to do what he decided to do! He made his finger wet to find out where the wind was and he started drifting slowly and gently in a southerly direction.

„And where is Fidget?“
Nataly wanted to know.

„What Fidget?“

„You promised the story will be also about Fidget.“

Well yes, that's true. I forgot about Fidget a little bit. Where could he be? A promise is promise. I looked out of the window and that refreshed me so that I could go on with the story.

Tahle zvláštní bytůstka si jednou na začátku léta povzdechla: „Cha, hochu, co ty víš, jaký je svět? Už tě nebaví se tady nad paloučkem vznášet. Vydej se do světa! Něčemu se naučit, u něčeho být, něco vidět, co bys pak mohl doma vyprávět.“

Takže takhle, sám se sebou rozmlouvaje, rozhodl se učinit hned, k čemu se rozhodl. Naslinil prst, aby zjistil, odkud vítr vane, a pak volným tempem odplul ladně směrem na jih.

„A kde je Šídlo?“ vyzvídala
Natálka.

„Jaké Šídlo?“

„Slíbil jsi přeci, že pohádka bude taky o Šídlovi.“

No, to je pravda. Na Šídla jsem trochu pozapomněl. Kde by mohl být? Slib se musí dodržet. Podíval jsem se z okna a to mě osvěžilo pro další vyprávění.

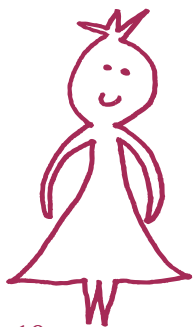
V té době, avšak na jiném místě, ani ne tři hodiny jízdy unaveným koněm, v jednom malém domečku se zrovna netrpělivě vrtěl Šídlo. Vrtěl se uprostřed tmavé místnosti s malým okýnkem, stolkem, rozvrzanou židlí, lampou vysokou jako hubený člověk a také nahou krejčovskou pannou. Ano, navzdory svému jménu provozoval řemeslo krejčovské. Nástroj šídlo totiž, pokud to, Natálko, nevíš, používá obuvník.

Šídlo by rád do něčeho píchl, rád by něco spíchl, jenomže nebylo co. Neustále z okýnka vyhlížel, nejde-li si k němu nechat ušít šaty nějaká paní nebo alespoň slečna, ale nikdo nešel.

Co dělat, když není co dělat? Šídlo se pokusil usadit se na židli, ale hned zase vyskočil. Kdosi totiž zaklepal.

Bylo to velice jemné zaklepaní, že chvíli myslel, jestli snad nemá jenom nějaké halucinace. Byl už vyskočený, pár kroků od dveří, ale přesto se zdráhal jít otevřít. Popadl ho totiž najednou strach, aby to nebyl docela obyčejný omyl.

Zaklepaní se ozvalo znovu, tentokrát o poznání hlasitěji. Šídlo hbitě přiskočil a otevřel dvířka. Venku stála dívenka, že kdybyste foukli, tak... tedy asi by se nic nestalo.

„Ále, to jste vy?“ podivil se krejčí.

„Mohu s vámi mluvit, pane Šídlo?“

„Ale jistě, ale jistě,“ koktal rozčilením, „pojdte prosím dál. Co vás ke mně přivádí, takhle pozdě večer, princezničko?“

At the same time, somewhere else not even a three hours ride on a worn-out horse away, there was Fidget, in a little house stirring around impatiently. He was stirring around in the middle of a dark room with a small window, a little table, a squeaky chair, a lamp as high as a lean man, and a naked dummy. Yes, despite his name he was a tailor by trade. His tool was an awl, if you don't know, Nataly, that's what a shoemaker uses.

He would like to poke into something, he would love to make something, but there was nothing to do. He looked out of the little window again and again. Perhaps there is a lady coming to have her dress made or at least a maiden... But there was nobody coming.

What can I do when there is nothing to do? Fidget tried to sit still on the chair, but jumped up again immediately - there was a knock on the door.

It was a very gentle knock and so he thought for a moment that he was hearing things. He was up in the air already a couple of steps from the door, but something held him back from opening the door. He all of a sudden got afraid that somebody just came by mistake.

There came another knock, this time much louder. Fidget jumped up quickly and opened the door. There was a young maiden standing there so fragile that it would take just one breath and... well nothing would probably happen.

„But is that really you?“ the tailor wondered.

„May I talk to you, Mr. Fidget?“

„Of course,“ Fidget stammered with excitement, „come in please. What made you come to see me so late, princess?“

„Víte, pane Šídlo, můj královský papá pořádá za týden ples na moji počest.“

„To je skvělé, to je skvělé, vaše Počest si to jistojistě zaslouží,“ jásal krejčí, patrně přehlédl princeznu smutný tón.

„No právě, můj první ples a já nemám co na sebe. A to byl pozván i princ Zbyněk.“

„I princ Zbyněk zavítá, no né. A vy nemáte co na sebe, no né.“

„No právě. A to byl pozván i princ Luděk a princ Dušan.“

„Aha. I princ Luděk a Dušan. To je ale účast, no né,“ podivil se Šídlo.

„No právě. Miluji všechny tři a tak si vyberu toho, kdo mi nejvíce, nejkrásněji a nejdůvtipněji pochválí mé nové šaty.“

„You know, Mr. Fidget, my daddy the king is organizing a ball in one week in my honor.“

„That’s great, that’s great, that is certainly what your honor deserves,“ the tailor cried out with delight. He probably didn’t notice the sadness in her voice.

„Well exactly, it’s my first ball and I have nothing to wear. And even prince Zbynek was invited.“

„Even prince Zbynek was invited, well well, well. And you have nothing to wear, well, well, well.“

„Well yes, exactly. And even prince Ludek and prince Dusan were invited.“

„I see. Even prince Ludek and Dusan were invited. Those are some great guests, well well,“ Fidget said .

„Well exactly. I love all three of them and si I will choose the one who admires my new dress the most, in the most beautiful and smartest way.“

*Víly tančívají
v lese na palouku
u rybníka.*

*The fairies dance
on a meadow
in the forest
by the pond.*

„Vaše nové šaty...“ opakoval tupě Šídlo, „a čím vám mohu pomoci? Čím může vaší královské milosti posloužit ubohý a chudý poddaný? Mohu vám snad nabídnout sklenici vody?“

„Ty nové šaty mi ušijete vy,“ vysvětlila princezna a dodala rychle, „ne děkuji, vodu nechci.“

„No to je skvělé, to je skvělé,“ poskakoval Šídlo.

„Udělal jsem vám tím radost?“

„Obrovskou. Opravdu, ani nevíte, jakou radost jste mi tím udělala.“

„Musíte být jistě velice chudý, když máte radost, že jsem vám ušetřila trochu vody.“

„Jaké vody?“ vzhlédl nechápavě krejčík. Už fantazíroval, jak šaty budou vypadat, z jaké je ušije látky, jakou budou mít barvu a střih. Na vodu úplně zapomněl.

„Jéje, pane Šídlo, vy jste ale popleta. Přeci voda, kterou jste mi nabízel k pití.“

„Your new dress...“ Fidget repeated dumbly, „and what can I do for you? How can I, a poor subject, help Your Majesty? Perhaps I can offer you a glass of water?“

„You will make the new dress for me,“ the princess explained and she added quickly, „no thank you, I don't want any water.“

„Wow that's great, that's great!“ Fidget jumped with joy.

„Did I make you happy?“

„Yes, very. Really, you have no idea how much you made me happy.“

„Wow, you must be really poor if it makes you happy that you save a bit of water.“

„What water?“ the tailor looked up confused. He was in a dreamworld already imagining what the dress is going to look like, what material he will use, what colour and design. He forgot all about the water.

„Wow, Mr. Fidget, how confused you are! I mean the water you offered me to drink.“

„I see!“ The tailor cried out and ran out. „Just a second, my princess, I will get it for you.“

But by the time she could open her mouth he was back with a jug.

„Don't move now, my princess, I will take your measurements a little bit.“

Fidget took out his tailors' measure and started pulling it all around.

„Your precious height is 56 inches, wonderful, your precious hips 30 inches, fantastic, your precious waist 34 inches, your precious shoulders are 16 inches,“

he scribbled the measurements down into his little note pad and counted „that is $\text{emcebet cotangens sinus root times two plus one...}$ “

Meanwhile the princess told him her requests:

„I would like to look like a fairy in the dress, decorated with pearls of evening dew. The dress has to be made of golden moonlight, as light as gossamer and as smooth and gentle as my teddy bear.“

„Aha,“ vykřikl krejčovský mistr a odběhl. „Hned to bude, princezničko, hned vám ji donesu.“

Než stačila něco říci, byl zpátky i se džbánkem.

„A teď se nehýbejte, princezničko, trochu si vás přeměřím.“

Šídlo vytáhl krejčovský metr a začal jej roztahovat do výšky i do šířky.

„Výštička, sto třicet devět, úžasné, bočičky sedmdesát, výborné, pasíček osmdesát, ramínečka třicet osm,“ čísla si čmáral do sešitku a počítal, „to máme $\text{emcébeta kotangens sínus odmocnina dvěma to celé na druhou plus jedna...}$ “

Princezna zatím sdělovala svoje požadavky: „A chtěla bych v nich vypadat jako víla, ozdobená krůpějemi večerní rosy. Šaty musí být ze svitu zlaté luny, lehounké jako babí léto a hebounké jako můj plyšový medvídek.“

„Váš plyšový medvídek, aha. A výstřih, prosím, si budete přát do ú, nebo do es?“

Princezna se zamyslela. „To nechám na vás. Vy své práci jistě rozumíte. Ušijte je tak, aby mi co nejvíce slušely.“

„Ale jistě, ovšem, zajisté, šatečky budou jedna báseň. Uvidíte, na mě je spolehnouti.“

„Já to věděla, že vy to zvládnete,“ zatleskala princezna nadšeně, „představte si, že můj královský krejčí je ušít odmítl. Můj královský papá ho ovšem hned dal vsadit do hladomorny, tam ho ta jeho vzpurnost přejde. Takže ples bude za týden. Přijdu si pro šaty v pátek. Nashledanou, pane Šídlo.“

A než se krejčík na cokoliv zmohl, protáhla se dvířky ven. Zbyl po ní jen francouzský parfém.

„V pátek. Tak to tedy rychle do práce. Počkat, jak ale takové vílí šaty vlastně vypadají? Setsafra. To nevím.“

Začal listovat v časopise: „Hm, v časopise je nemám. V katalogu také ne. To je hloupé.“

Pak ho přeci jen něco napadlo: „Víly tančívají v lese na palouku u rybníka. Ale jen za úplňku.“ Chvilí bezradně chodil sem a tam a pak vesele poskočil, „vždyť úplňek je zrovna dnes. Mám já to ale štěstí. Juch!“

„To je ale třesidlo,“ smála se Natálka, když jsem předváděl, jak s výkřikem „Juch!“ krejčík povyskočil. A chtěla to předvádět ještě a ještě. Musel jsem jí tedy slíbit, že si Šídlo v mém vyprávění ještě takhle povyskočí.

„Your teddy bear, I see. And what about the neck line. Do you wish it to be u-shape or s-shape?“

Princess took her time to think about it. „I will leave it up to you. I’m sure you know your job. Just so it looks best.“

„Of course, of course, a dress as sweet as gold. You will see. You can rely on me.“

„I know you can do it,“ the princess applauded with excitement, „just imagine that my royal tailor refused to make it. But my daddy the king put him into prison right away, he will cool off his rebellion in there. So, the ball will take place in one week. I will pick up the dress on Friday. Goodbye, Mr. Fidget.“

And before the tailor could say or do anything at all, she slid through the door. All that was left behind was her French perfume.

„On Friday. I’d better get the work started fast. But hang on, what does a fairy dress actually look like? Darn it! I don’t know.“

He started looking through magazines. „Well, they are none in magazine. They are not in my catalog either. That’s silly.“

Then he thought of something after all. „The fairies dance on a meadow in the forest by the pond. But only during the full moon.“

He wandered aimlessly here and there for a while and then he jumped up joyously, „but there is a full moon today. What a luck I have. Hurray!“

„Wow, he’s crazy,“ Nataly laughed, as I showed her the way he cried out „hurray“ and jumped up. And she wanted me to do it again and again. In the end, I had to promise her that Fidget will jump up like this later on in the story again.